

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **M. T., s. r. o., B.**, IČO: X., *zastúpeného advokátskou kanceláriou B. – Ď., s. r. o., so sídlom D.*, proti žalovanej **Rade pre vysielanie a retransmisii**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RL/118/2007 zo 04. decembra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/79/2008-35 zo dňa 24. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/79/2008-35 zo dňa 24. septembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej zo dňa 04. decembra 2007, č. RL/118/2007 a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Preskúmaným rozhodnutím žalovaná uložila žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení účinnom v čase uloženia sankcie (ďalej len

„zákon č. 308/2000 Z. z.“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ tohto zákona sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaná za účelom šetrenia sťažnosti evidovanej pod č. 3503/126-2007 vykonala monitoring programu „Noviny“ zo dňa 28. júna 2007 vysielaný na T. J. o cca 19:30 hod. v súvislosti s dodržiavaním povinnosti podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., o čom bola dňa 15. augusta 2007 vypracovaná správa. V danej správe sa nachádza doslovný prepis odvysielaného príspevku „Polícia zhabala servery“. Ťažiskom uvedeného príspevku bola informácia o postupe polície pri zhabaní serverov spoločnosti W..sk. Podľa analýzy žalovanej k príspevku, ktorý je kriticky ladený, v ktorom redaktor podrobuje kritike postup polície, ktorú kritiku umocňujú aj vyjadrenia ďalších oslovených osôb vystupujúcich v príspevku – advokát, poškodení klienti spoločnosti W..sk, IT technik, ako aj vlastník uvedenej spoločnosti. V správe sa nachádza rozbor jednotlivých častí príspevku a presný opis pasáží, ktorými mohlo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., a to najmä tým, že bol v ňom zrejmy výrazný nepomer medzi mimoriadne negatívnou kritikou odvysielanou na adresu polície a priestorom, ktorý bol polícii poskytnutý na vyjadrenie, ako aj vzhľadom na prítomnosť vlastných, od spravodajských informácií neoddeliteľných názorov, nezabezpečení objektívnosti a nestrannosti spravodajského príspevku. Žalovaná dňa 17. októbra 2007 oznámila žalobcovi, že začala voči nemu správne konanie vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s možným nezabezpečením nestrannosti a objektívnosti príspevku „Polícia zhabala servery“ odvysielanom v programe „Noviny“ dňa 28. júna 2007 cca o 19:30 hod.. Žalobca bol zároveň vyzvaný na zaslanie vyjadrenia dôkazov a bol informovaný o možnosti nazerania do spisov, vyhotovenia odpisov, kópií a výpisov zo spisu, respektíve bol riadne poučený o ďalšom postupe správneho orgánu.

Žalobca sa k danému konaniu nevyjadril, žiadne dôkazy alebo iné návrhy nepredložil a zo spisu nevyplýva, že by bol v tomto štádiu konania využil akékoľvek svoje práva účastníka.

Ďalej krajský súd uviedol, že z dikcie zákona, v ktorom je určené, že Rada niektorú zo sankcií „uloží“ vyplýva, že v prípade zistenia porušenia povinnosti Rada sankciu musí uložiť. Keďže zákonodarca v ustanovení § 64 citovaného zákona neuviedol text „môže uložiť sankciu“, Rada nemôže aplikovať inštitút správneho uváženia.

Krajský súd poukázal na to, že upozornenie je samostatným druhom sankcií a svojím charakterom je výlučne výchovným opatrením, s cieľom prevencie. Túto úlohu môže splniť len vtedy, ak obsahuje poučenie, navádzacie postupy pre ďalšiu činnosť. Upozornenie musí

teda určitým spôsobom určiť jasné pravidlá pre ním riešený typ programu, či témy, najmä ak k porušeniu povinnosti došlo spôsobom spracovania, či prezentácie.

Podľa krajského súdu v napadnutom rozhodnutí žalovaná dostatočne podrobne rozviedla, v čom videla porušenie zákona, uviedla akým spôsobom by bola zaručená objektivnosť a nestrannosť – umožnením dotknutej osoby vyjadriť sa k veci v primeranom rozsahu, oddelením spravodajskej časti od publikovania hodnotení a komentárov, či vlastných názorov. Má za to, že žalovaná žalobcovi poskytla priestor na vyjadrenie sa k veci, predloženie nových dôkazov, poučila ho o možnosti nahliadnuť do spisu, z ktorého si mohol zabezpečiť kópie a odpisy, a preto krajský súd nepovažuje námietky žalobcu týkajúce sa porušenia jeho procesných práv za dôvodné.

Poznamenal, že podľa ustanovenia § 32 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe, alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

K nasledovnému uviedol, že konanie bolo začaté z úradnej moci a samotná sťažnosť tretej osoby nie je návrhom na začatie správneho konania, je len jedným z podkladov, ktoré musí žalovaná preveriť a na základe ktorého môže začať správne konanie. Námietku, že žalobca nemal možnosť po doručení oznámenia o začatí konania oboznámiť sa s odvysielaným príspevkom, krajský súd neakceptoval, pretože v prípade, ak by takáto okolnosť skutočne nastala, mal žalobca možnosť vyžiadať si z administratívneho spisu kópiu, resp. opis príspevku, na čo bol upozornený.

Žalovaná konala v lehotách podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Okolnosť, že žalobca si neuschoval záznam z vysielania presahujúci obdobie 30 dní, nemožno klásť za vinu žalovanej.

Podľa krajského súdu žalobca návrhy na vykonanie dokazovania nevzniesol a v konaní ani nenamietal nesprávnosť skutkových zistení. Krajský súd taktiež nezistil, že by bolo žalobcovi upreté právo oboznámiť sa s obsahom posudzovaného programu, keďže žalobca nepreukázal, že by žiadal v samotnom správnom konaní o jeho oboznámenie. Iné pochybenia v rozhodnutí žalovaného v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia

krajský súd nezistil, stotožnil sa so závermi správneho orgánu obsiahnutými v administratívnom rozhodnutí a rovnako sa stotožnil aj s obdobným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/112/2010 zo dňa 22. septembra 2010 a tak, krajský súd po preskúmaní námietok v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného netrpí žiadnymi vadami, a preto žalobu, ako nedôvodnú podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol.

Žalobcovi z dôvodu, že nebol v konaní úspešný, podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávne právneho posúdenia veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že krajský súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými vo vyjadrení žalovaného. S právnym názorom súdu prvého stupňa vysloveným v napadnutom rozsudku nesúhlasil. Preskúmané rozhodnutie žalovaného považoval za vecne aj právne nesprávne. Trval na tom, že v danom prípade žalovaná postupovala v správnom konaní v rozpore so zásadou súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania a inými osobami v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku. Uviedol, že je podstatné odlišovať dodržanie povinnosti poučiť účastníka správneho konania o jeho právach od plnenia povinnosti správneho orgánu, najmä povinnosť predložiť účastníkovi správneho konania všetky podklady, ktoré správny orgán pri rozhodovaní zohľadňuje v súlade s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku. Opätovne vytýkal správny orgán, že mu nepredložil vo veci žiadne podklady, na základe ktorých rozhodol, pričom nejde len o predloženie predmetného záznamu z vysielania, ale aj ďalšie podklady, ktoré mala žalovaná k dispozícii, a ktoré sú súčasťou administratívneho spisu. Poukázal na to, že zákonná povinnosť žalovaného ustanovená v § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 správneho poriadku nie je splnená okamihom zabezpečenia vedomosti účastníka konania o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, ale až okamihom jeho priameho a skutočného oboznámenia o konkrétnych podkladoch pre rozhodnutie. Dôvodil, že splnenie existujúcej povinnosti žalovanej nemôže byť ponechané na vôľu účastníka konania, ale musí vychádzať z aktívneho konania žalovanej, a preto sa vyžaduje priame doručenie podkladov pre rozhodnutie účastníkovi konania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sž/31/2008-37 zo dňa 17.03.2009, 5Sž/11/2008-37 a 6Sž/55/2010 zo 17.03.2009. Súčasne poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedených

rozhodnutiach vychádzal okrem iného, najmä z § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, aj zo zásady č. 6 Odporúčania rady ministrov o správnych sankciách zo dňa 13. februára 1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať zásadu, že osoba prípadne jej zástupca má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej a má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) pred tým, ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie. Správnym aktom, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti postup odporkyne, ako správneho orgánu nesie podľa odporcu jednoznačné známky porušovania hmotnoprávnych a procesných povinností správneho orgánu. V dôsledku toho dospela žalovaná na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, na základe ktorých vydala svoje nezákonné a vecne nesprávne rozhodnutie.

Na základe vyššie uvedených skutočností konštatoval, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s právnym posúdením veci v rozhodnutí správneho orgánu, žalobcom namietanými vadami právného posúdenia veci správnym orgánom, že vec nesprávne právne posúdil, a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej č. RL/118/2007 zo dňa 04. decembra 2007 zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si žalobca uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasila s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko – publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovanej, ako správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona č. 308/2000 Z. z., a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovanej, ako správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaná uložila žalobcovi sankciu za porušenie ustanovenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 308/2000 Z. z., v znení zákona účinného ku dňu rozhodovania žalovaného správneho orgánu, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Rada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania a retransmisie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona účinného ku dňu rozhodovania, do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia. Žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 64 ods. 1 a 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona účinného ku dňu rozhodovania, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, rada ukladá tieto sankcie:

- a) **upozornenie na porušenie zákona,**
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 16 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona účinného ku dňu rozhodovania, zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko - publicistických programov: názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Zabezpečiť, aby programy a ostatné zložky programovej služby vysielané v rámci volebnej kampane boli v súlade s osobitnými predpismi, poskytnúť bezplatne v naliehavom verejnom zaujme štátnym orgánom na ich požiadanie nevyhnutný vysielací čas na odvysielanie dôležitého a neodkladného oznamu alebo výzvy o vyhlásení vojnového stavu, alebo vypovedaní vojny, alebo odvysielanie informácie civilnej ochrany v čase, ktorý by nebezpečenstvo z omeškania znížil na najnižšiu mieru, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom, uzatvoriť zmluvy s organizáciami kolektívnej správy práv spravujúcimi práva k predmetom ochrany, ktoré vysielateľ používa, zabezpečiť pri vysielaní programov a ostatných zložiek programovej služby používanie štátneho jazyka a jazykov národnostných menšín v súlade

s osobitnými predpismi, odvysielat' oznam o porušení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu (ďalej len „oznam o porušení zákona“) a udelenej licencie v primeranom rozsahu, forme a vysielacom čase určenom radou, pozastaviť vysielanie programu alebo jeho časti, začať vysielat' do 360 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o udelení licencie okrem vysielateľa, ktorému bola licencia udelená podľa osobitného predpisu; ak bolo vysielanie zastavené v súvislosti s konaním o odňatie licencie, a toto konanie sa zastavilo, vysielateľ má na obnovenie vysielania rovnakú lehotu, pri vysielaní rozhlasovej programovej služby najmenej raz za hodinu označovať svoju programovú službu nezameniteľným zvukovým signálom, ak sa tým nenaruší celistvosť programu, pri vysielaní televíznej programovej služby trvalo označiť na obrazovke svoju programovú službu nezameniteľným obrazovým symbolom (logom) okrem vysielania reklamy a telenáku, viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku, vysielateľ audiovizuálne diela len v čase dohodnutom s nositeľmi práv k týmto dielam, vysielateľ v súlade s udelenou licenciou, zapísať činnosť vykonávanú podľa tohto zákona ako predmet činnosti do obchodného registra; návrh na zápis činnosti je povinný podať najneskôr do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o udelení licencie, zabezpečiť, aby sa program vo vysielaní televíznej programovej služby neprerušoval, ak tento zákon neustanovuje inak; program možno prerušovať vysielaním mimoriadneho spravodajstva.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych

orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných, alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci, a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd, ako súd odvolací v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho

orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Povinnosťou súdu v preskúvanom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13. februára 1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená a osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril i administratívny spis odporkyne zistil, že žalovaná preskúvaným rozhodnutím zo dňa 04. decembra 2007 č. RL/118/2007 v správnom konaní č. 3655-PgO/0-4418/2007 uložila žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ tohto zákona, ktorého porušenia sa žalobca dopustil tým, že v spravodajskom programe „Noviny“ dňa 28. júna 2007 odvysielal príspevok „Polícia zhabala servery“, v ktorom nebola zabezpečená objektívnosť a nestrannosť; žalovaná na základe sťažnosti zistila, že televízia J. dňa 28. júna 2007 odvysielala príspevok „Polícia zhabala servery“, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti vysielateľa podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., na základe ktorého zistenia žalovaná začala správne konanie voči žalobcovi pod č. 365-PgO/0-4418/2007 vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s možným nezabezpečením nestrannosti a objektívnosti uvedeného príspevku; začatie správneho konania bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 17. októbra 2007 s výzvou na vyjadrenie a navrhnutie dôkazov ako aj s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhol žiadne dôkazy; žalobca sa nevyjadril a ani nenavrhol žiadne dôkazy.

Z odôvodnenia preskúvaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaná mala preukázať, že žalobca dňa 28. júna 2007 odvysielal v programe „Noviny“ príspevok „Polícia zhabala servery,“ ktorého prepis v rozhodnutí citovala. Vyjadrenia redaktora, v predmetnom príspevku v ktorom podroboval kritike postup polície, pričom túto kritiku umocňoval ďalšími

vyjadreniami zo strany osôb, vystupujúcich v príspevku (advokát, poškodení klienti spoločnosti W..sk, IT technik a vlastník uvedenej spoločnosti) žalovaná považovala za kritické ladené vo vzťahu k polícii, ktoré vyzneli vo vzťahu ku kritizovanej strane negatívne. Žalovaná ďalej uviedla, že táto skutočnosť sama o sebe nemá za následok, že príspevok možno kvalifikovať ako príspevok, ktorý je v rozpore s ustanovením § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., ale v záujme zachovania nestrannosti a objektivity príspevku účastník konania musí poskytnúť priestor na vyjadrenie kritizovanej strane, a to v rozsahu primeranom kritike. Hoci na záver príspevku bolo odvysielané vyjadrenie hovorca ministerstva vnútra, toto bolo podľa žalovanej nedostatočné, nakoľko sa týkalo len určitého čiastkového problému, naznačeného v príspevku (otázka odškodného a následných súdnych konaní). K ostatným, pomerne závažným tvrdeniam, dotknutá strana priestor na vyjadrenie nedostala, respektíve divák nedostal informáciu o tom, že sa polícia, ako dotknutá strana, odmietla k daným tvrdeniam vyjadriť. Žalovaná taktiež dospela k záveru, že v príspevku nedošlo k oddeleniu vlastných názorov od informácií spravodajského charakteru. Účastník konania odvysielal určité návody, ako polícia mohla, resp. mala postupovať („Polícia totiž mohla sťahovať dáta aj za chodu serverov. Nemusela ich vôbec zhabať. Hľadali server s konkrétnou IP adresou. Mali zobrať ten a nie všetkých 10“), pričom tieto návody boli odprezentované redaktorom príspevku, resp. boli odvysielané v textovej forme. Žalovaná tieto návody kvalifikovala ako hodnotiace komentáre, ktoré neboli nijak oddelené od ostatných spravodajských informácií. Tieto návody mali komentatívny charakter, ich pôvod nebol transparentný, nakoľko nebolo zrejmé, na základe akých podnetov dospel redaktor k uvedeným návodom, napr., či išlo o tlmočené názory IT pracovníka vystupujúceho v príspevku, alebo o vlastné vyhodnotenie postupu polície. Žalovaná dospela k záveru, že v príspevku došlo, vzhľadom na výrazný nepomer medzi kritikou odvysielanou na adresu polície a priestorom, ktorý bol polícii poskytnutý na vyjadrenie, ako aj vzhľadom na prítomnosť vlastných, od spravodajských informácií neoddeliteľných názorov, k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti spravodajského príspevku, a tým k porušeniu povinnosti podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Žalovaná uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že príspevky do spravodajského programu „Noviny“ sú pripravované vopred, účastník konania mal možnosť ovplyvniť obsah daných príspevkov tak, aby nebola opodstatnená pochybnosť, že došlo k porušeniu povinnosti uloženej v § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Poukázala na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo, alebo nie s tým, že ani jeden z uvedených

zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj to, že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Najvyšší súd súhlasí s konštatovaním žalovanej, že zodpovednosť u právnických osôb za právny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd taktiež zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj, následky ním vzniknuté, môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhnúť dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správnemu orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezabavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správnemu orgánu ukladá zákonodarca v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku.

Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správnemu orgánu nenavrhne, alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k priet'ahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať, a teda vydať rozhodnutie, ak sa účastník svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej

bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Posúdenie súdu v preskúvanom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je podmienené konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd mal v danej veci preukázané, že žalovaná žalobcovi oznámila začatie správneho orgánu a správne ho vyzvala na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie, alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach. Podkladom pre rozhodnutie žalovanej, ako správneho orgánu bol príspevok vysielateľa – žalobcu, s ktorým sa žalovaná oboznámila na základe sťažnosti a vyjadrenia žalobcu vo veci možného poníženia jeho povinnosti ako vysielateľa týkajúcej sa neobjektívnosti a nestrannosti predmetného príspevku. Žalobca sa v správnom konaní v danej veci nevyjadril a ani nenavrhol Rade vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy, žalovaná, ako správny orgán, z úradnej povinnosti nevykonala ďalšie dôkazy. Najvyšší súd v danej veci zastáva názor, že žalovaná, ako správny orgán, postupovala v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistila riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodila správny právny názor. Nemožno vytýkať správnomu orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom, a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli, alebo mali byť účastníkovi správneho konania – žalobcovi dobre známe, pretože podkladom pre rozhodnutie bol ním odvysielaný príspevok „Polícia zhabala servery“, v relácii vysielateľa „Noviny“ zo dňa 28. júna 2007.

Žalovaná, ako správny orgán v danej veci, teda v správnom konaní umožnila účastníkovi správneho konania sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil, a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať.

Vzhľadom na uvedené, teda Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúvanej veci dospel k záveru, že žalovaná, ako správny orgán, postupovala v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže

umožnila, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, a teda nemožno považovať za procesné pochybenie postup žalovanej, keď nevyzvala opätovne žalobcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 je potrebné vykonávať na základe logického a rozumného uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti individuálne v každej veci.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd neprihliadol na námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňovať možnosť účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu s povinnosťou správneho orgánu dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Výklad právnej normy ustanovenej v § 33 správneho poriadku nemožno vykonať formalisticky, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti v každej individuálnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov, preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nemožno považovať za právne relevantné, také, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci a že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 OSP a § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, keďže navrhovateľ v odvolacom konaní nemal úspech a odporkyni trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich náhradu neuplatňovala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková